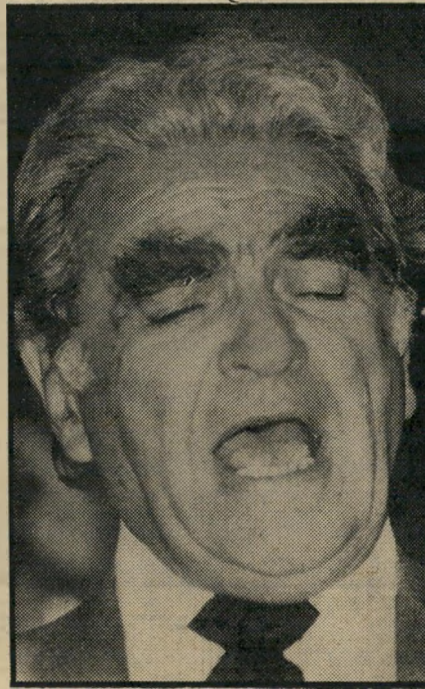

דולצ'יה-די-דולצ'ין

מתוך ההצגה המשועת "יורדים על השבוע" - מתוך הראש המשגע של מוטי קירשנבאום - קצר ומבריק: - דולצ'ין קיבל קילה!
- איך!
- הרים גבה הגבר.

יו"ר הסוכנות דולצ'ין רעמת הארץ

פטנטים איך להציל

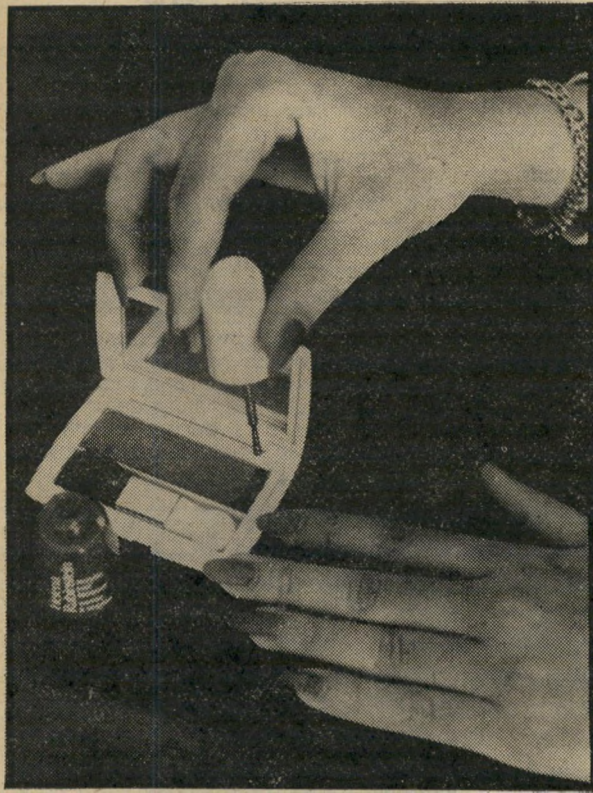
אבקות איפור יקרות שנסדקו

מוגש באחרונה, למתאפרות ולמתאפרים בעם, אשר מגלים לפתע במפתיע מלא גרוויס, שאבסח-האיפור היקרה שלהם, אותה הם נושאים לכל מקום בתור משפץ אישיות מהיר - חטפה קלופ באיזה טילטול ארנק לא זהיר - והחלה להסדק. לא רק שכל הקופסית מתלכלכת מאבקה, ואיתה הארנק, לא רק שכבר קשה להתאפר כיוון שגושים שבורים קטנים תופסים בצהלה רבה טרמפ על הספוגית - אלא שסדק ראשון - הוא בדרך-כלל שלום אחרון של אבקה האיפור.

הגרגרים האלה דחוסים בסדר מופתי וכל אחד יודע את מקומו כל זמן שהכל ישר. ברגע שמופיע סדק קטנטן - גמרנו. כל אחד שם מויישה גרוויס, שומע מהשכן שבחוץ יותר נוח, אז גם הוא יורד. יוצא מהמקום שלו החוצה, ולא חוזר יותר אף פעם להיות מה שהיה. מילא, אומר הבן-אדם. כפרה על היוצאים, אשתמש במה שנשאר - אבל כבר אי-אפשר. מה שנשאר כבר לא מחווק, לא מלוכד, והאחרון מכבה את האור. כל מתאפר מכיר את הסיפור.

לכן - ברגע שמופיע סדק ראשון - מיד לעשות תיקונים. ה- סתימה הזו גוזלת שנייה אחת בלבד, ומאריכה את חיי האבקה בלי סוף. ובכן, איך שבא סדק, לקחת בקבוקון לכה שקופה, בעצם לא חשוב הצבע, העיקר שתהיה קרמית, סמיכה, לא מדוללת, כדי שלא "תחלחל" באבקה - לטבול את המכחול בבקבוקון, ולכה. מלא לכה כמו שהיא. להציב אותו ס"מ אחד מעל הסדק, שיטפטף. לחזור על הפעולה עד שהשבר או הסדק "מתמלא".

לא לגעת עם המכחול באבקה, בכדי לסייד את המקום. כיוון שאו ידבקו פרורי אבקה למכחול ויעטפו את נזול-הלכה בלי יכולת טיפוטף. אפשר ליישם פטנט זה אפילו על חצי אבן איפור. מטפטפים לכה על התחתית הנקיה של קופסית המתכת שבה שכנה פעם האבקה, דוחפים בעדינות את הגוש הנותר כך ש"יתיישב" על הלכה, ומסיימים לתחום גבול לכה סביב סביב לכל השבר. זהו. להשאיר לייבוש כמה שעות, להחזיר לארנק, נכון לרמונטים דחופים, כמו חדש.

השיטה להחזרת ימי האבקה נקדם לא למות מנרוויס ביגלל זעץ אחד

זה נשמע סיפור גדול, אבל זה לא. בטח שיותר אלגנטי פשוט לקנות אבקה חדשה, אבל אם האבקה יקרה - אני יודעת שבזירה קלה הפטנט כבר יוצל.

אנספרים מגילעדי

למי שקצת מקשקש למה גילעדי מו- פיע אצלי במדור בכזו תדירות - אז אומר:

חוץ מזה שידוע ודוק בשני מכולת'ים ובבית-קפה אחד שיש לי רומן איתו, ו- בעלי ואני כל הזמן מציעים לו נישואים אבל הוא מסרב, הוא מספק לי חומר, ואני מביאה תמיד דברים בשם אומרים. מי שרוצה דרכון לנצח, מוזמן גם הוא. דמי-הנסיעה אינם מסובכים.

זהו. עכשיו נעזב שטויות, וניגש ישר לעניינים.

האציל הכפרי הזומן אל ביתו של ה- רוזן דשמבלייר לארוחה מפוארת. לפתע, במהלך הערב, לא עמד לו יו- תר כוחו של הראשון, ובת-קול יצתה ממכנסיו. הרוזן דשמבלייר כמעט חת- עלף.

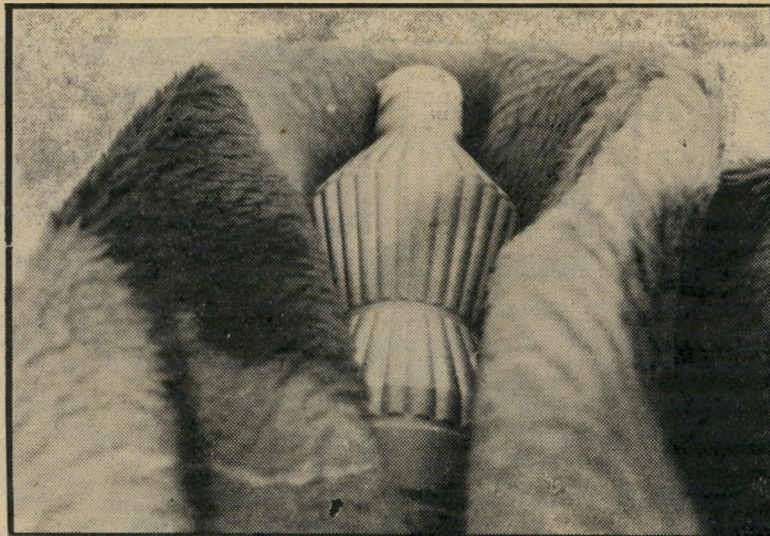
- "מה איתך?! התפלץ -
- "איך אתה לא מתבייש להפליץ לפני אישתי!!"
- האיש הבין כי ביצע חריגה איומה מכללי הפרוטוקול.
- "הו סליחה!" התנצל מעמקי ליבו.
- "לא ידעתי שזה התור שלה!!"

קליון. יש על זה תמונה של מגבות מקור פלות, וקוראים לזה "בדין". הבקבוק הזה מספיק למאתיים שנה, כתנאי שזה מיועד לכיבוש שמיכות אקרילן בלבד.

כעת, דוחפים במיטב הכוח את השמיכה לתוך מכונית-הכביסה, ונועלים אחריה את הדלת. לוקחים קצת ברירה מהמאמץ. מסדרים את הכפתורים של המכונית כך שיהיו מכוונים על הכביסה הקצרה. יעני נילון, ובלי חימום. שמים בתוך תאי-האבקות כמות של כארבע כפות מהנוזל הכסוף הזה - יש לזה ריח שגעון - סוגרים, ומפעילים את העסק. לא מתעסקים עם זה יותר עד שהמכונית לא מפסיקה לרעד את מחול הזעזועים המטרורף האחרון שלה. לאות גמר הכיבוש. מוציאים, תולים על החבל לייבוש, גם אם יש מכונית-ייבוש, כיוון שזה תופס חשמל סטאטי פחד - ואחרי שעתים שבא מקבלים שמיכה רכה, נקיה, זוהרת, שוב להחליק בין קיפוליה, ולהעלם בפנוכו לתמיד.

פינת המדליות לכיבוש שמיכת אקרילן

קונץ חדש לכיבוש שמיכת אקרילן. הפעם יש לי פטנט נהדר, איך לכבס שמיכות אקרילן, שיריחו כמו בושם, יהיו רכות כמו חלב, ונקיות כמו השמיים ביום חמסין. יש שתי אפשרויות. או שהקייץ בכל זאת מגיע, ולא יפה לאכסן את כל שמי- כות החורף ככה סתם בלי לערוך עליהן מפקד ליכלוך, שירחיק מיקרובים, ריחות,

פטנט כיבוש שמיכה

בא להחליק בין קיפוליה ולהעלם בפנוכו לתמיד

וכל מה שכולל בתוכו המושג "ליתר ביט- חון". או שהקייץ עוד לא מגיע בלילה, אז בטח שצריך לכבס בגלל שימוש שוטף. כך או כך, כיבוש שמיכה איננו עסק קל.

והוא סבר שזו חוכמה אדירה. דרוש ריהוק אפקטיבי מספיק מהמציאות, בכדי להכדיל המור, מסתם גסות-רוח מנובזת, חיששתני שאם השחץ הצעיר היה עובר בעצמו מעמס נפשי וגופני כזה, כמו שכל כבה- מות הללו עברו, הוא לא היה נוֹאֵה במיטבו.

בכלל, לצמח חממות כמוני, שאיבב להכיר את המציאות מהספרים, ותמיד לי- עזעזאל יוצא לי להכיר אותה מהחיים, סיפקה השהיה הטראומטית שם קוריוזים שבן-אדם גורמלי משתבץ מהם.

היתה לי, למשל, שכנה לחדר, בחורה דתיה, משכילה, לבורנטית בג'וב בכיר, דווקא ציונית ואוהבת מולדת, שמאוד עניין אותי לדעת, איך התגדשה אצלה אהבת המולדת - עם התנגדותה לשרות הצבאי של הבנות הדתיות. "מה איוונך" ענתה לי ברצינות תהומית. נדהמת מכך שאני לא יודעת את הגלוי והברור.

"את רוצה להגיד" שאלה, "שאת לא יודעת שלוקחים את הבנות בשביל בשר זנות לחיילים?" רציתי פשוט לצרות, אבל שאלתי בשקט מי סיפר לה את זה. "מה זאת אומרת?" פילבלה בעיניה, וחת- מה את הדיון, "אנחנו יודעים את זה מהר רבי שלנו".

למה להסתבך עם הסברים ארוכים. צינור אחד לתוך המוח, זרם עז, והעניין מסודר. - בבקשה. עמי ישראל, אבל אני רוצה לסיים, ודווקא בסיפור שמה. הדבר הכי שמת, באמת הכי שמח בכל זמן הששהיה בבית-המשוגעים הזה, היה בשבילי זמני ההאכלות, כיוון שזה היה בעצם הזמן היחיד שהרשו לי להיות עם בתי. זאת היתה קריעה אינמה, ובגלל הגזרת חמלניצקי הזאת, היתה בתי הילדה היחידה שאמא שלה אימנה אותה מהתחלה לאכול כל ארוחה שעתיים וחצי, כי כך הייתי מחוזרת אותה לחדר-היונקים וחי, כן להצני שעה בלבד, וחצי שעה לימדתי את עצמי להתי- אפק בלעדיה בימים הראשונים כל שלוש שעות הייתי שומעת את רעם הגלגלים המיוחד מתקרב ושועט במסה כבדה, וליבי היה עולץ כמו מטורף - כוחותינו באים!! אחרי כך היתה שיא השימחה, כשהלכנו הביתה, ועל עובדה זו בלבד רעם הסכמה גמורה ומוחלטת ביני, ובין הצוות שם.